

наговорени, извикали почти едновременно и радостно на своитѣ жени и деца, слуги и близки:

— Звездата, звездата! Родилъ се е вече най-великиятъ иудейски царь — Спасителътъ на свѣта! Трѣбва да отида и Му се поклоня!

И още на другата вечеръ всички били готови за пжтъ. Нѣколко камили били натоварени съ хлѣбъ и вода, смокини и фурми. А други били удобно и меко отседнали — като за дълъгъ пжтъ. Последнитѣ лжчи на залѣзващото слънце били вече отдавна угаснали. Тъмнина падала върху земята и прохладенъ вечерникъ подухвалъ. На небето пакъ огрѣла новата лжчезарна звезда и изпълнила съ радостъ сърдцата на пжтници и испращачи.

Така бързо и леко — сякашъ въ надпревара съ вечерника — два кervана отъ две страни на Изтокъ се понесли къмъ Иудея. Скоро тѣ навлѣзли въ сѣвсемъ пуси и пѣсѣчни мѣста. Не се виждали вече нито кжщи, нито дървета, нито други растения. Само горещиятъ пѣсѣкъ скърцалъ подъ нозетѣ на животнитѣ, и ярка свѣтлина отъ новата и чудна звезда на небето се разливала върху пустинята.

Тукъ посрѣдъ нощъ двата кervана се срещнали. Пжтницитѣ се поздравили и запитали, накжде води пжтътъ имъ. Отговорътъ билъ еднакъвъ:

— Тамъ, кждето звездата ни води! Къмъ Иудея! Да видимъ новородения най-великъ царь! Да се поклонимъ на Спасителя на цѣлия свѣтъ!

Въ това време двамата мждреци, които водѣли кervанитѣ, се запознали. По-стариятъ се казвалъ Мелхиоръ, а другиятъ билъ Валтасаръ. И тѣ продължили заедно пжтя си изъ пустинята, като разговаряли помежду си дълго и тихо, почти въ молитвенъ шепотъ, все за родилия се Спасителъ на свѣта...

На сутринята двата кervана спрѣли подъ сѣнката на една малка горичка, за да си отпочинатъ. Тамъ на-